Ч. 255 (11.505). Львів, четвер 15. листопада 1928. Річ LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

10-ліття австрійської республики.

Львів, 14. листопада 1928.

Стара австрійська монархія мала за собою історію довгих століть, молода австрійська республика святкувала 12. ц. м. щойно своє перше десятиліття. Святкувала без радости й утіхи, бож німецьке населення Австрії не бажало собі самостійности після розвалу старої монархії, а мало тільки одно горяче бажання: злучитися з матірним пнем, з великою Німеччиною, в одну нерозривну цілість.

В памятнім листопаді 1918 р., коли то настали дні тріюмфу для Чехословаччини, Польщі, Югославії, Румунії, Італії й інших держав, коли — здавалося — й нам заблисла зоря волі, — уродився той новотвір, якому на імя: австрійська республика. Вже в дні офіціяльного проголошення тої республики було австрійському, зокрема віденському населенню дуже невесело. А саме те свято закінчилося сумно-трагічно: утворена тоді у Відні т. зв. „червона гвардія", зложена в більшости з дезертирів і всякого непевного елементу, стала без ніякої причини стріляти в будинок парляменту, перед яким були зібрані тисячні маси. Це спричинило таку паніку, що богато людей потратовано й покалічено в товпі, а кілька осіб затолочено таки на смерть. Так „відсвяткувано" у Відні 12. листопада 1918 року, памятний день проголошення австрійської республики.

Пробудження до нового життя було отже в Австрії дуже болюче. Але те, що прийшло небавком, було ще трагічніше. Перша Національна Рада (парлямент) австрійської республики проголосила назву держави: Німецька Австрія (Deutsch-Österreich). Ставши на становищі самовизначення, цяж Нац. Рада ухвалила злуку всіх безсумнівно німецьких територій б. австрійської монархії в одній німецько-австрійській державі і приєднання її до Німеччини. В першу чергу мали бути прилучені до Нім. Австрії всі замешкалі німцями землі нинішньої Чехословаччини і т. зв. „Бурґенлянд", що належав до Мадярщини. Тимчасом новій республиці заборонено називатися Німецькою Австрією і дозволено тільки на назву: Австрія. Всі безспірно німецькі території в Чехії прилучено до Чехословаччини, яка до того вирівняла собі коштом Австрії границю по свому бажанню (біля Ґминду в Дол. Австрії — з уваги на важний залізничий вузол), а полудневий Тироль забрала Італія. Приєднанню Австрії до Німеччини вже десять літ опирається якнайрішучіше вся т. зв. велика і мала антанта, хоч така розвязка справи булаб найприроднійша і найрозумніша. Одинокий здобуток Австрії — це згаданий вже Бурґенлянд (і то не цілий!) та задержання цілої Каринтії (після корисного для Австрії плебісциту в межуючих з Югославією каринтійських повітах).

Таким чином нинішня Австрія присуджена жити самостійним життям у границях, які їй начеркнули т. зв. побідні держави. І вже від самого початку мала вона до поборення всякі труднощі як зовнішнього, так і внутрішнього характеру. Економічна невистарчальність, залежність від [illegible] голод і безробіття з одного та гостра клясова боротьба з другого боку є тими млинськими камінями, що тяжать на її істнуванні.

Правда, в останніх роках положення австрійської республики дещо поправилося. Завдяки розумній політиці держ. канцлера о. Зайпеля доведено до сякої-такої рівноваги, до санації скарбу і зменшення безробіття. Не без значіння тут і обставина, що австрійська республика не знає військового примусу, а тимсамим не потребує видавати величанських сум на армію і її озброєння. В цілій Австрії є нині всього кільканацять тисяч вояків, удержуваних на таких самих основах, як поліція. І служба цього війська зводиться більше до береження ладу й порядку, як до науки военного ремесла.

В перше 10-ліття австрійської республики можна ставити ріжні гороскопи на тему її дальшої долі. На всякий випадок певне одно: незломна воля і праця австрійців для злуки з Німеччиною в одну державу доведуть скорше чи пізніше до здійснення цього їх горячого, всенародного бажання. Бо нема сили, яка моглаб зломити на довшу мету одну думку й одну волю цілого народу!

З париської перспективи.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 9. листопада 1928.

I.

Враження в Парижі? — питаєтеся. Відповідь коротка і проста: ніяке!

Очевидно, говорячи про враження, маємо на увазі не когось іншого, а пересічного собі французького „обивателя"; він вірний „своїй" газеті, а „цікавиться" справами европейського Сходу тільки в одному питанні: чи є поза плечима Німеччини вірний і кріпкий союзник, готовий „в разі чого" і Німеччині дати відправу і на „більшовицьку навалу" так надійно наступити? Тай ще: чи можна в того союзника примішувати свої ощадности, очевидно, на процент і з повною забезпекою звороту? Останнє важне тим, що пересічний француз примішував, не зважаючи на всі остороги, довгими роками свої ощадности (щось 20 міліярдів) у царську Росію і на льокаціях цих, самі знаєте, як попікся. Річпосполитою цей француз цікавиться тільки з цього погляду. Поза-тим, тоб-то поза армією і фінансами, вся польська величність нікому тут не цікава. Бо і чим? Польське мистецтво й письменство для француза — третьорядне, наука — ще нижча. Де їм до пари хоч би напр. з надбанями такого маленького (3 міліонового) народу, як норвеський! Про російських Достоєвських, Толстих, Бакстів, Ніжинських, Павлових, то-що, й не говорячи. Більше скажемо, хоча воно декому може й видаватись парадоксом: навіть українське імя тут з певного становища цікавіше від польського — хоча Господь один відає, як мало ми тут важимо! „Український хор" всетаки лічиться тут символом найвищої досконалости в даній ділянці, а й Україна сама, тобто українська земля, стається тут щораз більше „цікавою" — тим іменно, що з неї вдається (може) вирізати для союзниці новий коридор: одеський, який становити-ме достойну пару з ґданським: Данціґ на Балтику, Одеса на Чорному морі, яка симетрія!

Поза тим? Що там собі польські союзники віршами і прозою пишуть на білому папері, і чим замазують свої малярські полотна, до всього того французові байдуже, архибайдуже.

II.

Отже цей пересічний француз від львівських подій враження не одержав, так сказатиб, ніякого. Правда, 2. листопада одна полуднева газета принесла між усякими іншими телеграмами також і Гавасівсько-Патівську депешу про перший день подій, а одна вечірня ту депешу повторила; але правда також, що найбільший французький щоденник вирвав із депеші цієї всього три чотири стрічки, тай вмістив їх у мертву рубрику. Натомісць інші газети, з осібна великі ранішні щоденники, кожний з міліоном накладу навіть словечком про львівські події не згадали. Чому так? Що сталося? В чому загадка?

Ключ до розвязки дає старий римський правник Ульпіян: fecit cui prodest.

Побоюючись, щоб українська сторона (все таки, щоб і не казати, є тут один-два білоданиі українські журналісти) не поспішилися дати тутешній пресі своїх, українських, вістей, та й може ще в українському освітленні, відома телеграфічна аґенція швидко дала їй свій комунікат. Дві газети його й помістили. Коли одначе показалося, що з українського боку не було ні словечка, телеграми чи комунікату, хтось заінтересований (згадайте, хто?) зателефонував до всіх тутешніх редакцій: не містіть, будьте ласка, навіть нашого-ж власного комунікату. Промовчіть зовсім Львів і події, а ми будемо вам вдячні за те...

І тишина налягла на париську пресу.

III.

Наші споконвічні приятелі переціновали, бачите нашу „інформаційну організацію": думали, що не дадуть вони, то дамо ми телеграми про львівські сензації. Не будиб нас переціновали, то взагалі були би промовчали все до чиста. Такими „епізодами" краще не хвалитися — це могло би ще відбитися цінуваннями на біржі — фінансовій, дипльоматичній, військовій.

А ми, сараки, льояльні Річпосполитій, заховали правду для себе і дітей, для історії, може навіть для Немезиди. А наша (неістнуюча зрештою навіть на папері, навіть з імени) закордонна інформаційна служба в Парижі (як не як, а це тепер і покищо, мабуть іще на доволі довгий шматок часу — столиці Европи) до нинішньої днини не одержала і не могла нікому закомунікувати ні словечка про події. Ні телеграми, ні звідомлення, ні фотографії.

Ні вітру, ні хвилі!

Була нагода — мабуть перша від 10 років — поскоботати тутешнього [illegible]

містяться облігації відомих заграничних позичок. В свойому голоді сензацій не одна тутешня газета булаб ковтнула — з оригінальною звісткою — також освітлення наше. Але хто оригінальної звістки не приносить, від того й освітлення не візьмуть даром.

Була нагода, і ми її знов прогайнували.

Ще одна прогаяна нагода! Завтра напишемо вам про деякі інші.

Інтернаціоналісти лавою...

Підготовка кремлівських сердюків до штурму.

Від кількох літ, [illegible] інтернаціоналісти усяких відтінків, повели систематичний, плановий наступ на всі ділянки українського життя на західньо-українських землях. Наступ цей ведеться у двох напрямах: 1) на зовні — горлатою, неперебірчивою в засобах агітацією, щоб захитати довіря широких українських мас до українських національних установ та їхнього проводу; 2) у нутрі — через обсаджування своїми людьми дотичних установ, щоби зробити їх повільним знаряддям своєї інтернаціональної (у нас польсько-жидівської) класової політики, або, якщо це їм не вдасться, деструктивною роботою в нутрі підмінувати заборола української національної культури та їх розвалити, щоби й сліду не лишилося з ненависних „буржуазних" установ.

Наступ цей є систематичний, сцентралізований і ведеться по всім правилам комуністичної стратегії, а його загальність доходить до кульмінаційної точки все в пізній осені, коли то всі важніші українські установи відбувають свої загальні збори.

Пригадаймо собі минулорічні загальні збори „Просвіти", коли то група інтернаціоналістів, безприкладним терором, хотіла захопити провід „Просвіти" у свої руки і зробити її розсадником інтернаціоналістичних ідей. Не менш були й минулорічні загальні збори „Рідної Школи", на яких комуністи та їхні прихвостні докладали всіх зусиль, щоби спаралізувати українським правлінням [illegible] і таким чином добути спромогу вість використати моменту у бажаному для них напрямі.

В цьому напрямі ведеться праця у тих установах, що їх [illegible] інтернаціоналісти, найбільше доказом „Союз українських приватних службовців" (Супрута). Його президія, без порозуміння не тільки зі загальними зборами, але навіть без рішення Головної Ради, на власну руку рішила, що українські приватні службовці мають перейти до Каси Хорих м. Львова [illegible], а не українського [illegible], т. зв. „Робітничої [illegible] Солідарности".

Немає сумніву, що й цього року наші інтернаціоналісти поведуть наступ [illegible] на українські [illegible] [illegible] Інтернаціоналісти [illegible] [illegible] загальні збори українських установ.

В числі 47 [illegible] „Наше Слово" з дня 11. листопада 1928 [illegible]

тю від вас. „Готуйтеся до Загальних Зборів Ревізійного Союза Українських Кооператив", де заповідається, що цьогорічні Загальні Збори Р. С. У. К. „мусять відбутися під знаком боротьби з буржуазним ундо-клерикальним проводом Р. С. У. К." Ще одна позиція, на яку дістали апетит сельробівці!

Цікаві є „гармати", які витягають сельробівські „генерали" проти Р. С. У. К. та якими хочуть здобути Ревізійний Союз Українських Кооператив. Поминаючи кличі, що їх вже від давна старається реалізувати сам Ревізійний Союз, а які щойно тепер відкрили сельробівські ватажки, як напр.: „умасовлення кооперації, вичищення кооперації від лихварських вапійних підприємств, які підшиваються під кооперацію, демократичний принцип у кооперації та боротьба з бюрократизмом" і т. д., лишаючи на боці чисто класові домагання, як „зміну буржуазного напряму в кооперативних видавництвах на соціялістичний класовий зміст", є ще між тими „гарматами" нові, досі незнані. „Наше Слово" заявляє саме, що боротьба з РСУК буде вестися також проти репресій з боку адміністрації, проти закладання кооператив на Волині, за землю без викупу для безземельного і малоземельного селянства, за робітничо-селянський уряд! Договорилися сельробівські генерали! Виходить, що за репресії, які веде польська адміністрація проти українських кооператив відповідає РСУК, а поширювати кооперативи на Волині забороняє „буржуазний ундо-клерикальний" РСУК! Що більше, провід РСУК, по думці сельробів, нібито розпоряджає всею владою в Польщі, бо боротьба проти РСУК буде вестися також за землю без викупу для безземельного і малоземельного селянства та за робітничо-селянський уряд! Сельробівські ватажки — як видно — не від того, щоби засісти і на польських міністеріяльних фотелях, та ундо-клерикальний провід РСУК не дає, бо нібито береже їх — так виходить з їхньої льогіки! — для Пілсудського, Бартеля та ін., отже гурра на РСУК!

Полемізувати з тими 17 точками сельробівського ультімату було би те саме, що відповідати на маячення хорої, у високій горячці людини. Їхні тези говорять самі за себе.

Але мусимо звернути увагу на те, що явним і замаскованим інтернаціоналістам ходить не лише про здобуття проводу в українських установах, але й про знищення всього нашого національного дорібку. Їх інтернаціоналістичну душу коле те, що українці починають працю на економічному полі, що поволі у важкій боротьбі хочуть стати економічно незалежними, що родиться український промисл, а торговля бодай на селі переходить в українські руки. Тому то так люто кидаються вони на „ундівських генералів", які „не лише в „Просвітах", але й у кооперативних централях позасідали не для паради, а на те, щоби баламутити працюючий люд, щоби він підтримував „український промисл" та йшов до „свого, себто підтримував українську буржуазію". („Наше Слово" ч. 47).

Не дивною видається тепер і боротьба, яку поведено проти Т-ва „Дністер", а якої продовження заповідає „Службовик", орган „Супруга", що опинився в руках інтернаціоналістів. Не дивують і напади на „Народню Торговлю", „Центросоюз" і т. д.

Врешті-решт вийшло шило з мішка! Наші інтернаціоналісти точно виповняють доручення водоводженого комінтерном польсько-жидівського пролетаріяту і обіцюють знищити українські економічні установи, щоби український пролетаріят віддавав свої важко запрацьовані гроші жидівсько-польським буржуям.

Мусимо затямити собі, що не лише польські політичні чинники, без огляду на партійні їх різниці хочуть знищити український культурний дорібок, але також наші інтернаціоналісти добровільно станули з ними в один ряд, та щиро їм помагають у їхніх зусиллях. Тому то готуймось до Загальних Зборів наших установ і там скажім руїнникам українських національних здобутків: Здалека від українського національного дорібку.

Кооператор.

Після львівських подій.

„Ми старорусини хочемо жити в згоді у спільній вітчині".

Краківський „Ілюстровани Курер Цодзенни" з 11. листопада н. р. приніс під повищим заголовком листа, якого прислала до нього редакція москвофільського „Голосу Народа". „В листі тім — читаємо в „Іл. Кур. Цодз." — редакція („Голосу Народа"!) жалується, що польська преса всіх „русинів" трактує як українців. Тимчасом так не є. Українці, то лише частина „руської" суспільности. „Відносяться (це вже цитат з листа. — Ред.) вони ворожо до польського народу і від часу до часу уряджують псоти (кавали), що стверджують їх ненависть до всього що польське, а ми русини, звані старорусинами, жили за австрійських часів і тепер живемо з польським народом у гармонії та згоді і з тої причини нас ненавидять українці так само як поляків". „Далі пригадує лист (це вже пише „Іл. Кур. Ц."), як то австрійці творили український рух, як форитували (сік!) українців перед поляками (!!). Польська преса, трактуючи всіх „русинів" як українців, веде несвідомо далі австрійську політику".

„Ми русини — це знов цитат із листа — мусимо застерегтися проти приписування нам „геройських" вчинків українських „молодців", тих німецьких яничарів, які нас русинів ненавидять ще більше ніж поляків. Ми стояли і стоїмо все на славянськім грунті, метою нашою є щире побратимство і згідне співжиття з польським народом у спільній вітчині, до якого прямуємо при допомозі культурних засобів і тихої, спокійної праці. Бо нашим гимном є: „Мир вам братя, мир приносим".

Отже правдива іділія! З запалом кидається в її обійми сентиментальний публіцист з „Іл. Кур. Цодз." і на радощах пише: „Вимовні слова, які витаємо з правдивою радістю! Доказують вони, що частина „руского" народу не хоче навіть слухати про нову політично-народню назву українців, але лишається при старій історичній назві русинів і при старих в стільки віках випробуваних (!) гаслах співжиття з поляками!" От і радість для краківського сентиментального щоденника!!

„Правдиві українці стоять рука в руку з Польщею".

Очевидно, що „Ілюстр. Курер Цодзенни" не хоче задовольнитися самою тільки іділлею зі „старорусинами", бо шукає ще й за іділлею з „правдивими українцями". Він її дуже легко і находить. Під вгорі наведеним заголовком містить він у числі з дня 12. листопада н. р. дуже „вимовного" листа від управи люблинського відділу українського центрального комітету, який звучить: „Люблинський відділ українського центрального комітету Річипосполитої вважає своїм моральним (!) обовязком подати до відома польської суспільности, що як його управа так і члени, які складаються з українських козаків і старшин і перебувають тепер на еміграції в Польщі, не мають нічого спільного з українськими заворушеннями (замєшками) в Малопольщі (сік!). Управа відділу підкреслює, що українські еміґранти боролися в 1920 р. рука в руку з польськими жовнірами проти більшовицької навали і проливали братню кров за волю Польщі, а в будучині з братнім для нас народом будемо боротися зі спільними ворогами, які хочуть знищити нашу і Польщі волю!"

Отже іділлія поширилась! Вже й творяться один боєвий фронт і то незвичайний, бо „старорусинсько"-„правдиво-українсько"-польський.

Вартоб на цьому місці навести також слово „правдивих українців" з Франції про львівські події та поставити його побіч щойно наведеного слова, та цього ми не можемо зробити з незалежних причин.

М. ВОЗНЯК.

Франкова стаття з 1905 року в польсько-українській справі.

(Продовження).

Не потребую підкреслювати тих місць із статтейки Франка, що й сьогодні не втратила на своїй актуальности у відношенні як до нашого, так і до польського народу. Хто слідить хоч трохи за нашим життям і польсько-українськими відносинами, тому анальогії впадуть в очі, хоч тут і там треба брати також під увагу змінені по війні обставини життя нашої нації в Галичині. Для мене цікавіше питання, чому Франко не вислав своєї статтейки на задуману адресу. Правдоподібно склалися на це дві причини: одна це його постанова, зроблена з приводу нагінки польської преси на нього за німецьку статтю про Міцкевича як поета зради, покинути „на завсіди експериментування з працею на двох вагонах" і дане собі слово „присвятити всю свою працю свойому рідному народові", а друга це поява листопадової книги краківського „Świata Słowiańsk-ого" з статтею його редактора Фелікса Конечного п. н. „Czy będzie sąd?", властиво зложеною з двох статтей: перекладу статті С. Єфремова „Чи буде суд" із „Киевских Откликов"[1]) і власної статті редактора польського місячника.

В своїй балаканині найшов Конечний обопільне сердечне слово для українців і поляків, а саме ось яке:

„Речі й відносини склалися так, що рішаюче становище припадає не осередкові нашого оселення, але дальшим пограничникам. Без уваги на Львів можуть порозумітися Краків із Києвом, чи навіть із Полтавою. Червона Русь тратить тепер і мусить утратити примат Руси, відколи ви там над Дніпром і Десною станете до політичної праці. Вона є тепер тільки додатком до тієї великої Руси й вона до вас мусить стосуватися. Наступає зміна головної української квартири... В кожному разі це певне, що польсько-українські відносини рішатимуться **не у Львові**".

Тому на думку Конечного поляки й наддніпрянські українці не позволять „ужити себе обопільно проти себе", навпаки, „хай кожне з нас має якнайбільше, а одна сторона хай завсіди й постійно помагає другій все осягнути". Бо й „з Руссю порозумітися тим легше, що життєві польські інтереси є не над Чорним Морем, але над Балтиком, і не над Дніпром, але над Одрою".

Виводам польського автора присвятив Франко першу частину своєї статті „Русько-польська згода і українсько-польське братане" в січневій книжці „Літературно-Наукового Вістника" за 1906 р., готової й надрукованої вже в другій половині грудня 1905 р. Слушно підніс тут Франко, що стаття Конечного це одно з кілець у ланцюзі спроб поляків дійти до якогось порозуміння з наддніпрянськими українцями по катастрофальному повстанні 1863 р., із спробою зєднання Драгоманова, з братанням із Кулішем і потому з Кониським, із переговорами в Києві, що їх плодом була „нова ера", то-що. Хоча стаття польського автора, написана більше поетичним, ніж холодно-публіцистичним стилем, давала Франкові занадто мало ясного й конкретного, щоб варто було широко розписуватися про неї, все таки він узяв за перо й почав у другій, більшій частині своєї статті розмову на порушену тему з огляду на неї та з уваги на деякі симптоми життя й змагань на Україні.

Правда, у Франка мигнуло питання, чи йому „опльованому і виклятому польською пресою, ославленому ненависником усього польського" забирати голос у справі поєднання українців із поляками, що зустрінеться з недовірям із польського боку, та Франко мав на увазі з одного боку важність моменту, а з другого боку поклик до згоди збудив у його душі сильнішу реакцію, ніж у кого іншого. „Надто — писав Франко — я потроха маю право забирати голос у тій справі, як одинокий може українець, що не зрікшися свого характеру і своїх національних поглядів, працював серед Поляків і пройшов, значить, практичну школу того, до чого тепер теоретично, самим чуттям і „сердечним словом" поликає українців із над Дніпра д. Конечний". Словом, абстрагуючи від усяких особистих досвідів, забрав Франко голос у справах, що їх порушив Конечний, не як чужинець, але як чоловік, що вміє „ще раз і ще раз відчути всякий щирий поклик, маючи в душі основою щиру любов до своєї нації і бажання — мати її життя як найкраще впорядкованим, отже тим самим бачити й її відносини до її сусідів як найкраще уложеними".

З часткових фактів виводив Франко загальну конклюзію в формі „не робімо собі ілюзій"", бо „русько-польські відносини не поема, не ідилля, не математичне порівняння, а тяжкий суспільно-політичний проблем". Ілюзія це приходити до українців з голими словами по стількох гірких досвідах від 1648 р. Ілюзія це дурити себе щодо натури обопільних відносин українців і поляків, бо вони ніколи не були поемою, ідиллею, добровільним союзом „wolnych z wolnymi, równych z równymi", Навпаки, це була „довговікова боротьба невільних і нерівних", а поляки, як сильніші й вільніші, „все і всюди витягали з того воєнного стану всі консеквенції", які тільки були в їх можності, на нашу некористь. Той зпоміж них, хто щиро і вповні свідомо признає це, буде нашим першим певним союзником у праці над розумнішим і гуманнішим уладженням русько-польських відносин.

Та й не треба дурити себе конвенційною брехнею, буцім-то що Бог злучив, чоловік хай не розлучає, бо „злучили нас історичні обставини, насильство, якого ми не в силі були відвернути, хоч і часто, від самого початку, протестували проти нього і клали голови в тих протестах. Злучив нас виключно польський, а не наш інтерес, то й годіж жадати від нас, щоб ми ще й тепер, коли світ змінився і наші очі отворилися, посвячували свої хоч найдрібніші національні інтереси для тої функції історичного шлюбу, який усе був нам ненависний, бо ми відчували його шкідливість для себе. Наше спільне пожиття на отсій землі було, є і мусить бути **боротьба за національне і соціяльне становище.** Від нас обопільно, Поляків і Українців живих тепер і тих, що прий-

[1]) З „Киевских Откликов" ч. 285 з 7. листопада 1905 передруковало статтю С. Єфремова „Діло" того-ж року в ч. 241 з 3. листопада.

тия. Тоді може й „Іл. Кур. Цодз." довідався би, що не всі „правдиві українці" так думають, як люблинські. Наша редакція дістала телеграму від б. учасників армії УНР з Франції. Вони теж боролися в 1920 р. „рука в руку" з польськими жовнірами „обороняючи — як стоїть у телеграмі — польський нарід", але як різно, як відмінно ставляться вони до львівських подій! Вони навіть повідомляють телеграфічно, що збирають складки на покриття втрат в українських установах, хоч їдять скромний та важкий эмігрантський хліб.

—o—

АРЕШТОВАНІ.

Львів. Дня 8. листопада арештувала поліція на Персенківці у Львові студентів Андрія Притуляка і Льонгіна Робака, що проходячи попри польський памятник відчитували написи.

РАНЕНІ НА ПЛ. СВ. ЮРА.

Вечером 1. листопада в часі відомих подій ранено поважно д-ра Паньківського Костя, адвок. конціп. з Борщева, якого перевязав д-р Барвінський і п. Несторовича.

АРЕШТУВАННЯ В КРАЮ.

В Бережанах арештувала поліція гімназіяльних учнів: Шмутовського Михайла, Галія Василя, Душника Володимира, Якимця Федора і Бориса Івана. Причиною арештування є те, що названих посуджують у битті шиб.

У Гвіздці арештований студент університету Теофіль Руденський. Причиною арешту має бути те, що названого посуджують у знятті польського прапору з будинку українського Народнього Дому.

Ходорів. 10-ті роковини незалежности Польщі принесли для Ходорова кілька арештувань і ревізій, а притокою до того був факт, досі ніким непрослідженний, що в суботу вечером невідома рука кинула камінь у вікна польського Сокола. Це викликало паніку серед зібраної там публики, та спричинило стріли. Стріли приписують українцям. Арештовано в тій справі п. А. Янишку учит. Р. Ш. студ. І. Василика, дир. ПСК Р. Дуткевича і д-ра. А. Стронціцького, з яких троє перших випущено в неділю вечером.

Громадянине! Чому не став Ти ще досі членом Товариства „Просвіта"?

Сойм.

Справа альокавтованих службовиків на комісії закордонних справ.

В пятницю дня 9-го листопада з. р. відбулося засідання Соймової Комісії Закордонних Справ у справі ратифікації семи ріжних міжнародніх договорів. На п. рядку нарад поставлено також ратифікацію римського і віденського договору, які відносяться до емеритального винінування бувших службовиків австрійсько-угорської монархії. Римський договір прийняла Комісія без дискусії. Він має для наших службовиків менше значіння, бо відноситься до емеритального заосмотрення тих службовиків б. австрійської монархії, які у хвилі розпаду Австрії були вже емеритами. Довша дискусія відбулася по рефераті посла Лібермана над віденським договором. В дискусії забирав голос посол Володимир Целевич від імени Української Парляментарної Репрезентації. Він висказав жаль, що віденський договір так пізно приходить до ратифікації, коли тисячі альокавтованих службовиків української народности примирають з голоду. Вказав, що по ратифікації договору буде конечністю зміна польського емеритального закона та звернув увагу, що здається помилково в договорі ужито слово „урядник" замісць слова „службовик". Референт міністерства закордонних справ заявив відносно слова „урядник", що це мабуть помилка, зроблена при перекладі з французького тексту. Наради Комісії відложено до тої хвилі, коли урядовий референт подасть ближчі виясненя щодо слова „урядник", а посол Целевич прохав предсідника Комісії скоро скликати її поновно для полагоди так важної для українських альокавтованих службовиків справи.

Останні вісти.

ЛЬВІВСЬКІ ПОДІЇ ПЕРЕД СОЙМОМ.

Відкинено наглість 3 внесень, внесення ББ ухвалене.

На засіданні сойму 13. листопада розглядали внесення пос. клюбів у справі львівських подій. Внесення клюбу ББ мотивував пос. Левенгерц, зясовуючи перебіг четвергових подій у Львові. Опісля мотивував наглість внесення НД клюбу пос. Ст. Стронський, що вперше промовляв у цьому соймі з трибуни.

З черги мотивував негайність **внесення Українського Клюбу пос. Загайкевич.** Український Клюб домагається розслідження цих подій не урядовими властями, з надзв. соймовою комісією. Органи держ. властей, поліція, львівський воєвода, вкінці міністр вн. справ у соймі не завагалися видати свій осуд односторонно, заки не розглянули справу. Так свідомо пересувається ядро справи на іншу плятформу, а чейже фактом є, що дня 1. листопада українське населення у Львові було виняте з-під права. Вулицями переходило польське населення та нищило довголітний культурний та економічний дорібок українців. Шкоди українців виносять около міліона пятьсот тис. зол. Власти безпеченства не найшли часу чи теж охоти, щоби не допустити до цього, а п. міністр не найшов тут ані одного осуджуючого слова для тих ексцесів. Хто ушкодив польські памятники, не знаємо, з всетаки поліц. комунікат приписав цей вчинок українським студентам, а польські органи — замісць перешкодити таким вістям, пустили їх на жир безкритичної протиукраїнської психози. Вже після перших подій ми повідомили та перестерегли власти безпеченства, щоби не допустили до дальших ексцесів, але ці власти, що нібито є такі енергійні, не зуміли протиставитися дальшим заворушенням. Український Акад. Дім облягли, а поліція не арештувала ніодного з польських ексцедентів, зате арештувала 100 українських студентів. До Львова спровадили спец. слідч. суддю з Коломиї, знаного із неприхильного відношення до українців. У наступі на Український Акад. Дім брало також участь військо, віддаючи з цитаделі три сальви в той бік, а тих ексцесів власти навіть не осуджують. Львівський воєвода сказав, що нічого на світі не діється без причини та що ексцеси були відплатою за знищення польських памятників. А прецінь із українського боку не було такої реакції за знищення памятника Шевченка та памятників українських вояків за волю. Таке пасивне становище властей безпеченства є на будуче небезпечною заохотою тай вже тепер заохочує воно польську пресу до підюджування. Заборонили нам фотографувати знищення, але всетаки найшлися „виротози", які не послухали тої заборони (бесідник показує кілька фотографій). Слова міністра в соймі, що поліція була аж занадто поблажлива та що зажалення українців не заслугують на віру, зясовують бодай ясно політику уряду супроти українців. Ми застерігаємося лише проти творення казки, начеб діяльність українських провідників була ізольована. За ними є весь нарід.

Опісля мотивував наглість внесення клюбу радикалів пос. Клим. Потім приступили до голосування. **Ухвалили лише наглість внесення клюбу ББ,** яке взиває уряд, щоби докладно розслідив події та витягнув із того відповідні консеквенції. Інші три наглі внесення, а то внесення Нар. Клюбу, що домагається покарання не лише безпосередніх виновників але й організаторів і їх керовників і завішення діяльности українських товариств, далі внесення Українського Клюбу, щоби вибрати надзв. слідчу сойм. комісію, про димісію воєводи Голуховського та про виплату відшкодування для осіб і інституцій, які потерпіли наслідком тих подій, а вкінці внесення рад. клюбу в тій справі — відкинено. Всі ці внесення будуть предметом нарад адм. комісії як звич. внесення. За українськими внесеннями голосували лише українці, посли непольських народів і соціялісти.

НАСЛІДНИК Д-РА РАЙНЛЕНДЕРА.

У звязи з побутом львівського воєводи Голуховського у Варшаві ухвалили перенесення городського старости у Львові д-ра Райнлендера в стан спочинку. Уступлення д-ра Райнлендера є в звязи з львівськими подіями. Крім того наступить зміна на становищі команданта держ. поліції у Львові й зміни на становищах у львівськім слідчім уряді. Наслідником д-ра Райнлендера на становищі городського старости буде кап. Кльот. Кап. Кльот обіймає становище льв. городського старости вже цього тижня. Він походить із Галичини, з досі був офіцером для спец. доручень міністра військ. справ ген. Кордражевського.

ПУАНКАРЕ ЇДЕ ДО БЕРЛІНА.

Пуанкаре сказав журналістам, що з звязи з переговорами в справі воєнних довгів у найбл. часі їде до Вашінгтону, Льондону та Берліна.

ПЕРЕСТРІЛКА НА ПОЛЬСЬКО-РАД. КОРДОНІ.

З Вильна повідомляють, що 11. XI. на польсько-рад. кордоні біля стражниці Маркіаці трьох людей обстрілювало патрулю КОП. Були це якийсь Туревич, Шересько та Коваль. Патруля вбила Туревича, а Шереська зранила. Коваля арештували.

БУРЛИВА БЮДЖ. ДИСКУСІЯ.

„Хвіля" повідомляє:

На засіданні сойму 13. XI. йшла дальше бюдж. дискусія. Пос. Бачинський (укр. рад.) ствердив, що потреби українського народу в бюджеті майже поминено. Бесідник зовсім не обманюється в справі українського університету й будови українських шкіл, як цього сподівається пос. Хруцький. За десять літ існування Польщі українці переконалися, що Польща йде шляхом, промошеним заборчиками. Усі здобутки українців у бувш. Австрії потім польська держава їм відібрала. Навіть нашу країну назвали Малопольською. Не тому, що там мало поляків, але щоби кожен думав, що там живуть самі поляки. Як вам колись було прикро, що вашу батьківщину назвали Привислянським краєм, а тепер всетаки відбираєте нам нашу назву. Коли вам може не подобається назва Галичини, то можете її називати Черв. Руссю або бодай Червенськими Городами. Ці назви мають бодай істор. умотивовані назви. Наше відношення мусить бути таке як відношення уряду до нас. Всі уряди доцільно змірили до ослаблення українського народу. Опісля бесідник закинув мін. Складковському, що при виборах потоптав виб. свободу. Тут мін. Складковський просить маршалка, щоби прикликав пос. Бачинського до порядку за слово „чельносць". Віцемарш. Четвертинський каже, що в гаморі не чув згаданого слова. Пос. Бачинський пригадує далі слова мін. Складковського, що поліція не була винна за львівські події. Мін. Складковський: Була винна, бо була занадто поблажлива. Ці слова міністра викликали великий галас серед українських послів. Віцемарш. Четвертинський звертає увагу, що львівські події є предметом окремих внесень. Пос. Бачинський далі атакує міністра, що коли цей уступить, то на його місце прийде оплідший. Віцемарш. Ч. знову перериває бесідникові, погрожує, що відбере голос. Пос. Бачинський: Бийте далі, пане міністре. Ми не маємо страху, ви скорше доведете до того, що цей чиряк, яким є українська квестія, трісне. Панові Складковському завдячуємо зсолідаризування всіх українців. Репресії будять лише відпорність. Коли злучимося з іншими меншостями, здобудемося на стільки сили, щоби визволитися. Віцемарш. Ч. прикликує пос. за Б. знову до порядку. Пос. Б.: Ми не вміємо бути нещирі і кричати на польська шляхта: „Ліше тобє стоїмо і стаємо хцеми!" Кажемо відразу, що ми тут противники вашої волі та що напружимо всі сили для здійснення принципу самовизначення народів про себе. Відношення наше до уряду зясуємо щиро й отверто, голосуватимемо проти бюджету вже в 1-ому читанні тай всі бюджети так довго будемо відкидувати, доки не признаєте наших прав на самовизначення.

60-літній ювилей Просвіти відсвяткуємо найкраще, коли всі від „мала до велика" станемо її членами. Тож спішіться зі зголошеннями в члени, надсилайте вкладки й іншим пригадуйте!

НОВИНКИ

— На покриття шкід, заподіяних ... [illegible] ... „Діло" ... з Тернополя 10 зол. ... Онуфрій Сенатт ... [illegible]

...дуть по нас, буде залежати не те, щоб та боротьба щезла, закінчилася якимось бенкетом та „staropolskim kochajmy się" — таких фіналів народне життя, оскільки сягає наш досвід, зовсім не знає. Від нас і наших спадкоємців буде залежати, які форми прийме та боротьба: чи ті новочасні, цивілізовані, гуманні, витворені історією щасливіших від нас народів, ті, що виробляють силу і окрилюють духа обох боєвих сторін і значать свої сліди обопільним збогаченням цивілізаційного скарбу, — чи ті дикі, варварські, руїнні, якими так часто дорікають нам польські проводирі та до яких самі пхають нас свідомо чи несвідомо своєю перфідією, своїм визиском, своїми нераз аж надто виразними провокаціями".

І не можна дурити себе ілюзією, що полякам удасться дійти до польсько-українського порозуміння з Києвом понад головами Львова, бо „хто виступає з таким гаслом, числить на людську наївність. Там у Києві живуть іще Українці, що знають Поляків лише теоретично, як співвязнів у спільній тюрмі і співмучеників під спільним кнутом. Там обопільна симпатія ще не закаламучена несмаком ні по якій спільній акції. Але щож Полякам за корість із такого союзника, який вступає в союз наївною дитиною? Невже вони не переконалися досі на галицьких „нових ерах" та „нових курсах", що варт наївний, нетямучий, короткозорий союзник? Його позискати не штука, його одурити не великий тріюмф, його викпити потім не свідчить ні про яку благородність, але результат такого експеримента лягає страшним мінусом у біляне обопільних відносин". А в тім не треба дурити себе обопільною ілюзією, „що ми можемо заключити якийсь союз, дійти до якогось спільного діла, змазавши все минуле, забувши всі давні урази. В індивідуальних відносинах се може й можливе і пожадане; в міжнародніх се не лише неможливе фізично і психологічно, бо тут же ми самі — продукти тих відносин і наші індивідуальні діла сплітаються з безліччю инших індивідуальних діл і плодять нові продукти, незалежні від наших намірів і нашої волі, — ні, тут се навіть було би шкідливе і глупе, значило би самохіть заслонювати собі очі на те, що сталося і чому сталося, на жерела і коріння того, що діється і що мусить діятися завтра і позавтру, значило би приступати до діла наосліп, згори відбирати йому можність усякого успіху. Історичні факти не падуть із неба готові, а виростають помалу, органічно з історичного минулого. Щож значать ті поклики до нас, щоб ми не тямили свого минулого, не зглибляли його, цуралися своїх традицій? Чи ми обертаємося до Поляків з такими покликами? Коли ми чого могли бажати від них, то хиба того, щоб і вони глибше вникали в духа своїх традицій, в фундаменти своєї і нашої історії. Тоді певно не булиб можливі такі дитячі вибрики польських учених, як малювання портрета Хмельницького з ослячими вухами або як представлювання всеї нашої історії як одного ряду варварств, розбоїв та безмисних руїн".

(Докінчення буде.)

Добра „Просвіти" — це добра цілого народу, а зокрема кожного з нас.

— **Як на Львів не занадто.** Дирекція міського театру дістане від магістрату в аренду на 10 літ ще одну салю на ведення театру, а саме салю бувшого офіцирського касина. Як показує дотеперішній досвід, навіть саля „Великого театру" є за велика на потреби львівського населення від часу як винайшли кіно.

— **Успіхи українського змагуна.** Відомий світовий змагун Гаркавенко, що приїхав на виступи до львівського цирку під кінець змагань, складає що-вечора докази своєї небувалої сили, зручности та атлетичної техніки. В останніх днях поклав він прегарно збудованого берлінця Келера, виграв на один пункт більше з кандидатом на першу конкурсову нагороду франкфуртцем Пошофом і вчора поклав велитня з Познаня Пінецького у мент, коли всі вважали ситуацію Гаркавенка програною. Метода боротьби Гаркавенка ріжниться чимало від засобів інших змагунів, які не мають цієї легкости у зміні критичних позицій та в наступі на противника. Нині, вівторок вечером, він стане ще раз до рішучої боротьби з найсильнішим противником Пошофом, атлетом зрівноваженим і зі силою рівномірно розкладеною на всі частини свого прездорового молодого тіла. Характеристичне те, що ріжномаста циркова публика не скриває своїх симпатій для сили та зручности Гаркавенка, що вносить у боротьбу навіть нотку погідного гумору.

— **Бандитизм.** У Пацикові, долинського пов., бандити напали в ночі на хату священика М. Білецького і забрали йому 700 зол. і золотий годинник. У Микуличинні напали бандити на скарбника місцевої деревної фірми, коли він ішов до хати з 65 доларами і 3615 зол.; гроші та злодії пропали. У Яворові (Косівщина) напали в ночі бандити на хату господаря Хримуляка і забрали 2000 зол. застріливши його, після бійки.

— **Ріжні вістки.** У Тірані почав виходити перший денник альбанською мовою „Газетере". Є щасливі народи: спершу мають державу та короля, а пізніше газету! — Від 15-го ц. м. ціна хліба в Парижі піднищена на 5 сантімів: кільо хліба коштуватиме 2 фр. — Америк. пароплав „Вестріс", що виїхав з Ню Йорку в Европу з 360 людьми почав тонути на Атлантійському океані. — Чічерін вибирається лікуватись з Вісбадену на Сицилію. — Села Томської округи не можуть дати собі ради з медведями, які приходять у село і на очах селян забірають худобу. — У Берліні було за день 3 автомобілеві катастрофи з 8 жертвами. — У Москві помер голова „Червоного Хреста" Соловйов, що був одночасно комісарем народнього здоровля. Соловйов — бувш. царський дипльомат, що служив у Мадриді. — Біля франц. містечка Евре авто фармера Піко розбилось об дерево, а Піко з розбитою головою впав на дорогу. Кілька хвилин пізніше їхав туди міністр закорд. справ Бріян, який підняв раненого і відвіз його до найближчого шпиталя.

— **Звістки з Польщі.** Польща матиме в новім році посольство в Лізбоні, консулят у Дубліні, конс. агенцію у Владивостоку, консулят у Люксембурґу і три свої посольські будівлі: в Анґорі, Кеніґсберґу та Софії. — У Варшаві відчинили при м-стві торгівлі окремий інститут, що буде досліджувати зріст і упадок цін, їх причини та наслідки. — У Кракові померли одночасно два професори університету: Ян Лось і А. Лобачевський.

— **Рекорди.** В Юґославії, в Новім Саді, відкрили фабрику фальшивих динарів, якою проводив мадяр Бичек: він заявив у слідстві, що це філія централі в Будапешті, що належить до „Союзу відродженої Мадярщини". — Жінка одного залізничника в Нінорі (Ірляндія) родила одночасно четверо здорових хлопців. Так пише англійська преса, що має звичку точно перевірювати сенсаційні факти. — Один із найбільших революціонерів Троцький попав, мов буржуазний ретроград на „індекс": його книжку про сучасне становище в СРСР офіціяльно заборонили. — У Ню Йорку є актор італієць Франческо Саверіо делля Сіцілія, що виступає під псевдонімом Франк Валентіно і є двійником Мусолінія: крім незвичайної схожости у вигляді з ним, має його вік, вагу і стількиж… дітей. — В американських стейтах Джорджія, Тенессі та Тексас утікло одночасно 40 вязнів, підчас щоденного проходу, покористувавшись автами спільників, що ждали на них недалеко.

— **Боротьба з раком.** Лікар з Копенгагена д-р Андерс Фріс подає до відома світові, що він найшов шлях успішної боротьби зі страшною недугою рака. Засобом цієї боротьби мають бути металеві соли, витворювані при помочі випарів раду. Металеві соли вприскується в людський организм і вони змінюють клітини. Вони є радикальним середником на бронхіт, дифтерію, іcхіас і запалення легенів. Ще за пів року Фріс сподіється довести свої досліди так далеко, що його середник справиться з недугою рака.

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа 14-го, г. 7·30 веч. „Таємнича дама".

Четвер 15-го, г. 7·30 веч. „Милосердя", драма К. Гоствоpовського (премієра).

Кіна.

„Арođаьо": „Кохання та сльози Шопена".

„Лев": „Дикунка".

„Оаза": „Еспанський соловій".

„Палас": „Ягода вулиці".

„Фатаморгана" „Зов змислів".

Листування Редакції.

Союз бувш. учасників армії У. Н. Р. у Парижі. Телеграму дістали; з цензурних оглядів друкувати не можемо.

Нові книжки.

Ілюстрований Календар „СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР" на звичайний рік 1929. — Річник І. Виданий в 30-ліття іствування краєвого господарського Товариства „Сільський Господар" у Львові. Вінєта й заставки роботи арт. мал. д-ра І. Іванця. Львів, 1928. Коштом і заходом „Сільського Господаря" у Львові, вулиця Зиморовича ч. 20. Книжка обіймає 256 стор. друку + 32 сторінки самої календарної частини + 48 сторінок анонсів. — На альманах складаються такі статті: А) У загальному відділі: інж. Ю. Павликовський: З 30-літтям „Сільського Господаря" (нарис з історії праці українського органів. рільництва); інж. Е. Храпливий: Західньо-українська сільсько-господарська вистава „Українське село" у Львові в 1929 р.; інж. В. Воробець: Взірцеві показові господарства; інж. Е. Храпливий: Перед першим українським сільсько-господарським конгресом у Львові в 1929 р.; Б) У відділі хліборобства: інж. І. Лапчук: 1) Як я розпочинав уживати штучні гної в своїм господарстві; 2) Кілька слів про азотові гної; 3) Сто кірців збіжжа з морга; 4) Ні на одну годину не лишайте не переораної ріллі; інж. І. Ришавий: Нищення бураків; інж. В. Вакуловський: Чому випріває наша озимина?; о. Іван Нагурський: Перелоги; інж. М. Творидло: Які є роди ґрунтів; інж. Гр. Думка: Бактерії — приятелі хлібороба; інж. Б. Волинець: Новий спосіб обрібки землі або фрезування; інж. В. Вакуловський: Скільки кільограмів зерна треба висівати на морг?; в) у відділі луговодства: інж. Ю. Павликовський: Карпатські полонини; інж. Гр. Герасимович: Сіножаті на торфових болотах; інж. Вол. Кульчицький: Гноєння сіножатей; о. І. Нагурський: Дещо про пасовисько; Г) у відділі садівництва і городництва: інж. Н. Гнатківський: 1) Від чого залежить урожай садів та як його забезпечити; 2) малий домашній сад чи великий торговельний?; 3) Садок на підмоклих ґрунтах; 4) Приятелі садівництва; 5) Помідори; 6) Полуниці; 7) Рабарбар чи ревень; Мих. Бардега: Відкіля взяти дичок?; доц. д-р Баудиш: Рак — найбільший ворог саду; М. Бардега: Овочеві кущі; г) у відділі плекання сільсько-господарських тварин: інж. Ю. Павликовський: Познаки молочности у коров; інж. М. Олійник: Годівля молочної худоби; інж. В. Воробець: Що розказувала „краса" „лисій"?; П. Гнатюк: Бугайова політика: Я. Гр. з Ч.: Як зважити свиню без ваги?; Д) у відділі сільсько-господарської ветеринарії: М. Стахурський: Як ратувати тварину в наглих випадках занедужання?; д-р вет. мед. Д. Николаєвич: Зворотні хиби: Календар вагітности домашніх звірят. Далі йдуть ще такі відділи: Е) Молочарство; Ж) Меліорація і комасація; З) Риболовство; І) Птахівництво; Ї) Пасічництво; И) Шовківництво; К) Куток господині; Л) Лісоводство; М) Хліборобські організації в нас і в чужих; Н) Сільсько-господарська кооперація; О) Сільсько-господарський промисл; П) Всячина; Р) З широкого світу. У відділах, де статті не названі, є тих статтей ще 42. Вже з того видно, що альманах незвичайно ріжнородний та богатий своїм змістом. Він обіймає не тільки всі ділянки сільського господарства, але й сільсько-господарський промисл і кооперацію. Тому то й слід його поручити нашим діячам для масового поширення в народі. Само видання старанне і зверхним своїм виглядом чепурне.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

4 залізні ліжка (2 з дротяними сітками, 2 з матерацовими вкладами), 4 нічні шафки, в добрім стані, продасть дешево „Народна Гостинниця". — Зголошуватися у портієра від год. 11—12. 914 2—2

Отсею дорогою складаю ВП. Панам сен. д-ру Ів. Горбачевському і д-ру Вол. Електоровичеви в Чорткові щиру подяку за безкорисну оборону мене в знаній карній справі. — Петро Гораль. 918 1-1

Щиро дякуємо „Співацькому Тов. Боян" в Бориславі за звеличання наших весільних обрядів своїм гарним співом. — Ольга і Михайло Левицькі. 922 1—1

Місто повідомлень про вінчання Ольги (зі Садевичів) і Михайла Левицького, котре відбулося дня 27. X. 1928 р. в Бориславі, складають 30 зол. на українських Інвалідів. 921 1 1

Обіжник до всіх читалень „Просвіти" в окрузі Коломия-Гвоздець-Печеніжин. Філія Т-ва „Просвіта" в Коломиї скликає Звичайні Загальні Збори, які відбудуться дня 2. грудня 1928. в год. 12-ій вподудне в салі Народнього Дому. Порядок зборів: 1) Відкриття Зборів і відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів. 2) Звіт Виділу. 3) Звіт Контрольної Комісії. 4) Уділення абсолюторії уступаючому Виділові. 5) Вибір нового Виділу. 6) Внески і запити. Виділи читалень подбають, щоби на згадані Збори вислали своїх відпоручників, які були вибрані Загальним Збором читальні, а якщо яка з читалень не вибрала на Загальних Зборах таких відпоручників, то мусить додатково скликати Надзвичайні Загальні Збори і згідно з постановами статуту вибрати згаданих делеґатів. Делеґати читалень мусять при вступі до салі Зборів виказатися повновластями з читальні за підписом голови і секретаря та печаткою читальні. — Коломия, дня 3.XI. 1928. — **Виділ Філії „Просвіта" в Коломиї.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

КАСА ХОРИХ м. ЛЬВОВА.

Управа Каси Хорих м. Львова повідомляє, що з приводу зголошення з ґрупи хлібодавців двох ліст кандидатів до Ради Каси Хорих з включною скількістю кандидатів кожної, яка має бути вибрана кількість делеґатів, згідно з постановою Розпорядження Міністра Праці і Суспільної Опіки з дня 24. березня (марта) 1926 (Д.З.Р.П. ч. 44 поз. 272) розписані на 18. листопада ц. р. вибори в ґрупі хлібодавців не відбудуться.

Львів, дня 12. листопада 1928.

Михайло Христовскі
Предсідник Управи.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.